

Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Pablo Barranco Schnitzler (Sant Just Desvern, Spania) și Mariano Barranco Rodriguez (Sant Just Desvern)

Concluziile reclamantei

- Anularea Deciziei R 1034/2007-2 a Camerei a doua de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (OAPI) din 30 mai 2008,
- obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv la plata cheltuielilor efectuate în recurs.

Motivele și principalele argumente

Persoana care solicită înregistrarea mărcii comunitare: reclamanta

Marca comunitară vizată: marca figurativă „MATRATZEN CONCORD”, pentru produse din clasele 10, 20 și 24 (cererea de înregistrare nr. 3 355 369)

Titularul mărcii sau al semnului invocat în sprijinul opoziției: Pablo Barranco Schnitzler și Mariano Barranco Rodriguez

Marca sau semnul invocat în sprijinul opoziției: marca națională „MATRATZEN” pentru produse din clasa 20

Decizia diviziei de opoziție: respinge cererea de înregistrare

Decizia camerei de recurs: respinge recursul

Motivele invocate: încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 al Consiliului, întrucât între mărcile în conflict nu există risc de confuzie și încălcarea articolului 43 alineatul (2) din Regulament, întrucât nu există indicii cu privire la utilizarea serioasă a mărcii invocate în opoziție.

Acțiune introdusă la 25 august 2008 — Pannon Hőerőmű Zrt./Comisia Comunităților Europene

(Cauza T-352/08)

(2008/C 285/85)

Limba de procedură: maghiara

Părțile

Reclamantă: Pannon Hőerőmű Energiatermelő, Kereskedelmi és Szolgáltató Zrt. (Pécs, Ungaria) (reprezentanți: M. Kohlrusz, P. Simon și G. Ormai, ügyvédek)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantei

- În principal, anularea Deciziei Comisiei din 4 iunie 2008 privind ajutorul acordat de Ungaria în cadrul acordurilor de cumpărare de energie electrică pe termen lung [(C-41/2005 (ex NN 49/2005)] (denumită în continuare „decizia în litigiu”);
- în subsidiar, exonerarea în privința reclamantei de obligația de recuperare a ajutorului, impusă Ungariei prin decizia în litigiu;
- obligarea Comisiei Comunităților Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta este o societate pe acțiuni închisă care are ca principal obiect de activitate producția de energie electrică. Anterior aderării Ungariei la Uniunea Europeană, anumiți producători de electricitate, în calitate de vânzători, și MVM Trade Villamose-energia-kereskedelmi Zrt. (denumită în continuare „MVM”) în calitate de cumpărătoare, au încheiat acorduri de cumpărare de electricitate pe termen lung (denumite în continuare „acordurile”). Potrivit acestor acorduri, MVM are obligația de cumpăra o anumită cantitate minimă de electricitate de la producătorii care operează în cadrul acordurilor respective. Conform deciziei în litigiu, această obligație de cumpărare constituie un ajutor de stat incompatibil cu piața comună care trebuie restituit de beneficiari.

În susținerea concluziei principale, privind anularea deciziei în litigiu, reclamanta arată în esență că decizia a fost adoptată cu încălcarea unor norme fundamentale de procedură, că au fost aplicate normele juridice în mod eronat și că există o obligație de prestare a unui serviciu de interes economic general.

În privința încălcării unor norme fundamentale de procedură, Comisia nu ar fi examinat fiecare acord, ci ar fi ajuns la respectiva concluzie în mod general, în privința tuturor acordurilor. În al doilea rând, Comisia nu ar fi ținut seama de faptul că acordurile au efect pe termen lung, ci le-ar fi luat în considerare numai începând cu 1 mai 2004, cu alte cuvinte, ar fi examinat perioada cuprinsă între aderarea Ungariei la Uniunea Europeană și adoptarea deciziei în litigiu. În al treilea rând, potrivit reclamantei, Comisia a examinat numai cum ar fi acționat un agent economic care s-ar fi aflat în locul MVM și nu a analizat ce comportament ar fi avut un agent economic care s-ar fi aflat în locul unui producător de electricitate. În al patrulea rând, Comisia ar fi calificat în mod eronat drept „garanție” mecanismul de stabilire a prețurilor adoptat în cadrul acordurilor. În al cincilea rând, în legătură cu distorsiunea concurenței, Comisia ar fi făcut numai afirmații cu caracter general și nu ar fi examinat împrejurările reale.

Reclamanta invocă un motiv întemeiat pe aplicarea greșită a legii în privința prezentei cauze, pentru situația în care motivul întemeiat pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură ar fi respins ca neîntemeiat. Potrivit reclamantei, în cazul acordurilor încheiate de aceasta nu sunt îndeplinite condițiile pentru a le putea califica drept ajutoare de stat. În primul rând, Comisia ar fi greșit atunci când a afirmat că este îndeplinit criteriul investitorului privat, întrucât situația MVM nu poate fi comparată cu situația investitorului privat tipic. În al doilea rând, nu putea fi susținut nici caracterul selectiv al măsurii, întrucât semnarea acordurilor reprezenta îndeplinirea unei obligații legale exprese. În al treilea rând, avantajul nu s-ar fi acordat din fondurile publice, întrucât MVM este o societate comercială care operează în condițiile economiei de piață. În al patrulea rând, nu există o distorsiune a concurenței, întrucât nu este posibil să se acrediteze ideea că acordurile produc efecte în privința concurenței.

Pentru situația în care Tribunalul de Primă Instanță va considera totuși că sunt întrunite condițiile ajutorului de stat, reclamanta afirmă că serviciul pe care îl prestează are caracterul unui serviciu de interes general, astfel încât acordurile încheiate de reclamantă nu constituie un ajutor de stat incompatibil cu piața comună.

În susținerea concluziei formulate cu caracter subsidiar în cererea introductivă, prin care se urmărește exonerarea de obligația de restituire, reclamanta invocă principiile proporționalității, protecției încrederii legitime și securității juridice, precum și dreptul la o cale de atac.

Acțiune introdusă la 21 august 2008 — Spira/Comisia

(Cauza T-354/08)

(2008/C 285/86)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Diamanthatel A. Spira BVBA (Antwerpen, Belgia)
(reprezentanți: J. Bourgeois, Y. Van Gerven, F. Louis, A. Vallery, avocați)

Pârâtă: Comisia Comunităților Europene

Concluziile reclamantei

- Anularea Deciziei Comisiei din 5 iunie 2008, adoptată în aplicarea articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 773/2004 al Consiliului în cauza COMP/38.826/B-2-Spira/De Beers/DTC Supplier of Choice;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Reclamanta contestă Decizia (2008) D/203546 a Comisiei din 5 iunie 2008, prin care aceasta a declarat că modificarea împrejurărilor de fapt datorită anulării deciziei privind angajamentul (!) de către Tribunalul de Primă Instanță nu constituia un element determinant care să o oblige să își reconsidere Decizia (2007) D/200338 din 26 ianuarie 2007, prin care a fost respinsă plângerea reclamantei privind o încălcare a articolelor 81 și 82 CE legată de sistemul Supplier of Choice (denumit în continuare „SoC”), aplicat de grupul De Beers pentru distribuția de diamante brute, din cauza absenței unui interes comunitar suficient („decizia de respingere” (?)) (cauza COMP/38.826/B-2-Spira/De Beers/DTC Supplier of Choice).

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă trei motive.

În primul rând, reclamanta susține că practicile anticoncurențiale denunțate în plângere nu au fost examinate de Comisie cu atenție și cu imparțialitate.

În al doilea rând, reclamanta afirmă că, atunci când a reexaminat problema închiderii pieței, Comisia nu putea invoca lipsa unui interes comunitar suficient pentru a da curs plângerii, dat fiind prejudiciul important care rezultă din închiderea pieței produsă de sistemul „SoC”. Reclamanta susține că ar fi trebuit să se considere că închiderea pieței prezintă un interes comunitar suficient, întrucât afectează oferta de diamante în Uniunea Europeană și chiar în întreaga lume. Aceasta consideră că sistemul de distribuție „SoC” este un sistem de distribuție anticoncurențial și selectiv, care restrânge concurența în cadrul mărcii.

În al treilea rând, în subsidiar, Comisia a săvârșit, susține reclamanta, o eroare de drept și nu și-a motivat îndeajuns evaluarea privind efectele închiderii pieței prin aceea că:

- nu a definit mai întâi structura pieței analizate, puterea de piață a societății respective și poziția pe piață a concurenților săi;
- a omis să examineze toate restrângerile potențiale sau activitățile de monopol ale furnizorului al cărui sistem de distribuție selectivă era examinat.